

Introductie

Iedereen weet dat in de muziekindustrie niet alles rozengeur en maneschijn is. Maar als Bernadette de kans krijgt om als zangeres mee te doen aan het grote European Talent Festival op het eiland Elba doet ze dat natuurlijk toch. We maken kennis met haar als ze met haar band een spetterend optreden neerzet en alle kans heeft om door te stoten naar de finale. En een mooie verliefdheid tussen haar en drummer Ismael ontluikt. Een gedistingeerde bezoeker duikt op en een carrière als een komeet lijkt binnen handbereik. Maar de bezoeker blijkt meer belangstelling voor haar lijf te hebben dan voor haar muziek.

Hij kijkt naar haar als een boer naar een kalf op de veemarkt. In Bordeaux, Frankrijk, is een baby'tje van een rijke familie langzaam stervend aan een genetische ziekte die ook haar oudere broertje het leven heeft gekost. Gelukkig heeft de familie goede connecties. Een gentransplantatie is mogelijk, al is het vinden van een goede donor niet gemakkelijk. Zeker niet omdat voor de transplantatie het ruggenmerg gebruikt gaat worden. De zeer dubieuze dokter Ricardo Jensen uit Lyon weet een perfecte donor: Bernadette, de zangeres voor wie hij zo'n belangstelling had op het talent-festival op Elba.

1 Elba

Bernadette had nooit verwacht dat ze zo'n verpletterende indruk zou maken. Ze voelde zich vreselijk nerveus toen ze het podium op kwam. De band was al begonnen te spelen en ze probeerde op de maat van de muziek een beetje swingend naar de microfoon te lopen. Maar ze had het gevoel dat ze naast het ritme zat en voelde zich langzamerhand steeds belachelijker worden. Terwijl ze haar hoofd snel even schudde om te zorgen dat haar blonde haar goed over haar schouders viel pakte ze voorzichtig de microfoon. Stel je voor dat ze die zou laten vallen, net op dit moment. Ze voelde het zweet onder haar oksels en op haar buik langzaam opkomen toen ze merkte dat de band het intro van haar eerste liedje had ingezet.

Nu was het erop of eronder. Drie liedjes en dan wist ze of ze de finale had gehaald. Bernadette was bijna duizelig van de zenuwen toen Emma, de gitariste, het loopje naar haar eerste zangregel speelde. Toen viel alles van haar af. Er was alleen nog maar muziek en alsof het helemaal vanzelf ging begon ze te zingen. Het melancholieke zeemansliedje uit Marseille. 'De wind waait door mijn haren, ik denk alleen aan jou.' Onbewust schudde ze haar hoofd zachtjes heen en weer terwijl ze het zong. Ondanks het felle

licht dat recht in haar ogen scheen, zag ze tientallen gezichten die meebewogen met elk woord dat ze zong.

Nog voor het tweede couplet, nog voordat de eerste solo van de saxofoon begon, klonk er al gejoel en applaus. Want de mensen in de zaal en thuis bij de televisie zagen iets wat Bernadette niet zag.

Zij zagen een jonge zangeres die losjes dansend opkwam, zich even concentreerde tijdens het intro van de band en daarna de eerste paar noten meteen haarzuiver neerzette. Met geraffineerde beweginkjes van haar hoofd liet ze haar golvende haar op de zee lijken, door haar iets timide stem kwam het liedje helemaal tot leven, met alle verlangen, verdriet, teleurstelling en hoop. Vooral de professionals wisten precies wat ze zagen en hoorden. Hier stond een jonge zangeres die een ster kon worden en een geheide kanshebber om de finale te winnen.

Toen het optreden klaar was kwam Bernadette langzaam het toneel aflopen. Het applaus klaterde als een waterval op haar neer. Tussen de coulissen stond haar zangcoach Louise enthousiast te zwaaien.

‘Fantastisch, Bernadette,’ riep Louise. ‘We zeiden toch dat je het kan. Zie je nou wel!’

Louise was een lange vrouw die de gewoonte had iets voorover te buigen om niet te ver boven andere mensen uit te steken. Haar halflange blonde krullen werden door een rode haarband strak in bedwang gehouden. Dat stond goed boven haar zwarte lange jurk, waarin ze er mooi en slank uitzag.

Bernadette knikte, en grijnsde. ‘Denk je dat we in de finale zitten?’

‘Goeie kans,’ zei Louise. ‘Ik zou niet weten wie dit beter kan.’

John, die de arrangementen voor Bernadette had gemaakt, kwam er bij staan.

‘Prima. Geweldig. Nog beter dan ik dacht!’ Hij duwde zijn zwarte bril omhoog die eigenlijk net te groot voor hem was en steeds over zijn neus naar beneden gleed. Terwijl hij haar omhelsde moest Bernadette van binnen even lachen. Als hij zijn bril rechtzette trok hij ook altijd zijn neus op. Dan leek hij net een konijn. Maar wel een venijnig konijn dat kon keffen als een poedel wanneer ze vals zong of te laat inzette. Nu was hij stralend gelukkig.

‘Ze lijkt er al wel helemaal klaar voor,’ zei hij.

‘Ja, dat denk ik ook,’ antwoordde Louise.

Bernadette keek haar verbaasd aan.

‘Klaar voor wat?’

John en Louise leken te schrikken en keken elkaar net iets te lang aan. Er viel een rare stilte, maar plotseling lachte Louise.

‘De opnamestudio. En de reis ernaar toe, in een prachtige auto. Wat dacht je dan?’

Bernadette wist niet zo goed wat ze moest denken. Ze zag hoe Emma, de gitariste, aan kwam rennen. Haar lange zwarte haren waren met oranje

linten in staarten gebonden, en ze zwiepten op en neer als de manen van een pony in galop.

‘We worden beroemd!’ gilte ze, met haar half Portugese en half Angolese accent. Toen Bernadette niet enthousiast leek, kalmeerde ze en keek haar bezorgd aan.

‘Wat is er? Ben je dan niet blij?’

Louise kwam een stap dichterbij.

‘Ze is gewoon overdonderd. Zoveel applaus heeft hier nog nooit iemand gehad.’

Toen duwde ze Bernadette en Emma terug naar het podium, om nog een paar buigingen te doen en van het enthousiasme van het publiek te genieten. In de hitte van de lampen, hun armen om elkaars schouders, bogen de vriendinnen en de andere leden van de band keer op keer. Het applaus gaf een heel raar gevoel, enerzijds voelden ze zich een beetje te kijk staan en anderzijds wilden ze dat het nooit op zou houden. Emma en Bernadette sloegen de armen om elkaars schouders, één van Emma’s oranje linten viel over het hoofd en gezicht van Bernadette, waardoor ze even niets zag. Ze gierden het uit van het lachen en omhelsden elkaar, midden op het podium, de zwarte haren en donkere huid van Emma en de blonde haren en witte huid van Bernadette zagen er samen prachtig uit in het felwitte licht. Ze hadden nog geen idee van de gevolgen van beroemdheid en van waar dat vervolgens allemaal toe kan leiden.

2 Autostrada Italië

Een zilvergrijze limousine met een Frans kenteken raasde over de snelweg van Genua naar Pisa, in Noord-Italië. De hete zon was aan het zakken en de zonsondergang schilderde vlamvend rode en oranje banen in de witte wolken aan de horizon boven de Middellandse Zee, die hier de Ligurische Zee genoemd wordt, naar de Liguriërs die al vóór de Romeinse tijd in deze streek leefden.

Op de achterbank van de limousine zat een slanke, lange man van middelbare leeftijd een aantal documenten te lezen op zijn notebookcomputer, die op een uitgeklapte tafeltje aan een glazen wand achter de chauffeursstoel stond. Het was een prachtige auto, de gehele cabine was bekleed met licht beige kalfsleer en op enkele onopvallende plaatsen was een symbool ingenaaid: een fraai gestileerde B met twee grote vleugels. De auto was een Bentley en ondanks de hoge snelheid was bijna niets te horen van de hard werkende motor of de banden op het asfalt.

De man op de achterbank was volledig geconcentreerd en leek zijn omgeving niet op te merken. Zachte jazz muziek klonk en het licht van de computer scheen op het gezicht van de man, waardoor zichtbaar werd dat zijn neus iets scheef stond, en dat hij een groot litteken op zijn linkerwang

had. Alsof hij met scheren vreselijk uitgeschoten was, maar het kon ook wel een wond zijn van een messengevecht.

De man tikte op de glazen wand die de voorruimte van de achterbank scheidde. De muziek werd zachter en door de intercom klonk de stem van de chauffeur.

‘Kan ik iets voor u doen, meneer?’

De man op de achterbank streek peinzend door zijn zilvergrijze haar.

‘Hoe ver is het nog?’ vroeg hij.

‘Over een klein uur zijn we bij de veerboot,’ klonk het door de intercom.

Juist toen de man op de achterbank weer wat wilde zeggen zag de chauffeur in zijn zijspiegel de blauwe zwaailichten van een politieauto naderen.

‘Een ogenblikje, meneer, mijn excuses.’

Na kort om zich heen gekeken te hebben drukte de chauffeur harder op het gaspedaal. Ondanks zijn toch al hoge snelheid schoot de Bentley vooruit als een geschrokken hert dat lichtvoetig springend de veiligheid zoekt. Vervolgens sprintte de chauffeur aan de rechterkant langs een groepje tragere auto's en naderde met bijna 200 kilometer per uur een bocht in de snelweg.

Toen hij de bocht was gepasseerd, en de politieauto even niet zichtbaar was, remde de chauffeur plotseling af, stuurde naar de rechterraanbaan en reed gemoedelijk tussen het andere verkeer verder. Hij reikte naar een knopje onder het dashboard en zette het om. Gedurende enkele seconden klonk een zacht gezoem. Langzaam schoven twee Italiaanse nummerplaten naar beneden, met kleine deukjes bij de opgeplakte schroefjes. De nummerplaat aan de voorkant was zelfs voorzien van wat dode mugjes en vliegjes. De chauffeur wachtte rustig af totdat de politieauto hem had ingehaald en hem met felle zwaailichten en oorverdovende sirenes tot stoppen maande. De chauffeur wachtte tot de politieman uitstapte en opende zijn portierraam.

‘U ging wel erg hard, meneer,’ zei de Italiaanse agent, die zweette van de spanning van het harde rijden.

‘Mag ik uw papieren even zien?’

De chauffeur zocht in zijn binnenzak en gaf de agent zijn rijbewijs en de autopapieren, alles keurig in orde met stempels van Italiaanse gemeentes.

‘Neemt u me niet kwalijk, agent, maar zo hard ging ik toch werkelijk niet.’

De agent keek hem vermanend aan.

‘Volgens mijn collega ging u ruim 170. U mag hier 120.’

‘Het spijt me, agent, maar kan er niet een vergissing in het spel zijn?’

‘Hoezo vergissing? Zilvergrijze Bentley, hoge snelheid, Frans kenteken.’

‘Ja,’ zei de chauffeur, ‘maar dan begrijp ik wat er aan de hand is. We zagen hem net langskomen. Bijna dezelfde auto als de onze maar dan uit Frankrijk. Die bestuurder moet gek zijn. Hij haalde rechts in met gigantische snelheid. Een absolute wegpiraat.’

De agent keek in de autopapieren, en liep toen naar de achterkant van de Bentley, waar hij het Italiaanse kenteken verbaasd bekeek. Toen liep hij terug naar het raampje van de chauffeur.

‘Dus u kunt bevestigen dat het een wagen uit Frankrijk was?’

‘Absoluut. Maar het kenteken zou ik u niet kunnen geven, hij ging zo hard, ik kon het nauwelijks zien.’

‘Hmm, het lijkt inderdaad een vergissing,’ zei de agent, terwijl hij de papieren terug gaf aan de chauffeur.

‘Neemt u me niet kwalijk.’

‘Nee, nee, totaal niet,’ zei de chauffeur. Toen de agent weg wilde lopen, riep hij hem nog even terug.

‘Zeg agent,’ zei hij. ‘De snelweg naar Bologna en Florence, die buigt hier toch zo meteen af?’

De agent knikte.

‘Ja, een kilometer of acht. Gaat u naar Bologna?’

‘Die kant op.’

‘Prima. Het is heel goed aangegeven, die afslag kunt u niet missen. Goede reis.’

‘Dank u, agent, goedenavond.’

De agent liep terug naar zijn auto terwijl de Bentley invoegde in het verkeer en in de verte verdween. Via zijn radio sprak hij met enkele andere politieagenten. Niemand had twee bijna identieke auto's gezien. De agent vloekte binnensmonds en was blij dat hij in ieder geval wist waar de Bentley naar op weg was. Met de zwaailichten en sirenes weer aan gaf hij vol gas, en enkele kilometers later volgde hij de afslag naar Bologna. Tegen de tijd dat hij zich realiseerde dat hij een vals spoor volgde, had de Bentley de haven van Piombino bereikt. Weer tikte de passagier op het glazen scherm. De chauffeur liet de ruit zakken. De passagier met het litteken glimlachte.

‘Goed gedaan. Heel goed. Ik genoot ervan.’

‘Dank u meneer. Ik wist wel dat die nummerplaten ons nog van pas gingen komen.’

‘Denk je dat we tijd hebben voor een cappuccino in het restaurant?’

‘Dat is misschien niet verstandig, meneer,’ antwoordde de chauffeur.

‘Volgens mij kunt u beter in de auto blijven. U moet hier niet gezien worden. Ik kan met alle plezier even een cappuccino voor u halen. Ik weet hoe u cappuccino's graag heeft.’

Terwijl de chauffeur naar het restaurant liep, pakte de passagier zijn telefoon en typte een snelkiesnummer. Op het eiland Elba, in een groot en buitengewoon luxe hotel met uitzicht over de zee, ging een mobiele telefoon op het kantoor van de manager.

‘Hallo?’

‘Paolo?’

‘Ja, Ricardo, ben jij het?’

‘Ja ja, ik ben het. We komen eraan. Ik wil dat meisje graag even zien zingen, halen we dat nog?’

‘Zijn jullie al op de veerboot?’

‘Nee, nog niet. Wel bijna.’

‘Dan duurt het nog zeker een uur. Oké. Ik verzin wel wat.’

‘Fijn Paolo. Zorg goed voor dat meisje, wil je? Zoals je weet hebben we grote plannen met haar.’

‘Absoluut, je kent me.’

‘Mooi dan, tot straks.’

De passagier leunde achterover in de zachtleren bekleding en keek in gedachten naar de foto van Bernadette. Zelfverzekerd, maar op een plezierige manier, niet arrogant. Golvend blond haar, blauwe ogen. Een meisje waar hij vroeger op school hopeloos verliefd op zou zijn geworden. Hij glimlachte. De chauffeur kwam eraan, gaf de cappuccino aan de passagier en stapte snel in. De veerboot lag klaar. Nog een uurtje tot het hotel.

3 Elba

Vlak na zonsondergang liepen Bernadette en Emma langs het strand, en gingen zitten op een paar badstoelen.

‘Dit is het,’ zuchtte Emma. ‘Hier heb ik het allemaal voor gedaan. Nu worden we beroemd.’

Bernadette lachte om de serieuze toon van Emma.

‘Denk je dat echt?’

‘Ja, natuurlijk. Denk je dat ze voor iemand anders nog harder gaan klappen? Dit is het. Echt waar.’

Ze liet zich achterover zakken en keek naar de sterrenhemel. Naast de opkomende maansikkel schitterde de planeet Venus, met haar ontroerend mooie heldere gloed, als een diamant geprikt op de zwarte nachthemel.

‘We worden beroemd. Wen er maar aan!’

‘Hmm, dan gaan we kleren uitzoeken in Milaan, denk ik!’ zei Bernadette.

‘Milaan, Parijs, New York. En we hoeven niet eens een ticket te kopen, want we gaan gewoon winkelen waar we toch al zijn. Na een optreden of zo.’

‘En als we dan naar buiten komen uit een boetiek op 5th Avenue dan staan er twaalf fotografen klaar!’

‘En in een restaurant zegt de ober dan, jullie zijn toch Bernadette en Emma? Jullie hoeven niet te betalen, wij zijn fans van jullie.’

‘Of een man met een Ferrari betaalt stiekem voor ons en laat de ober een briefje brengen dat hij ons fantastisch vindt!’

Ze lagen allebei hard lachend achterover, ieder op een strandstoel. De warme avondlucht, het geroezemoes van het hotel in de verte en het zachtgele maanlicht over de baai gaven een sprookjesachtig gevoel terwijl de meiden hun fantasie de vrije loop lieten. Maar veel tijd was er niet.

Ismael, de drummer, kwam aangerend. Omdat hij zo sterk gebouwd was, rende hij een beetje zwaar, als een karrenpaard dat op hol geslagen is. Hij was een stevige en betrouwbare drummer, en al was hij misschien geen geweldige atleet, hij was wel iemand die recht op zijn doel afging. En hij kon behoorlijk opvliegend zijn, dat hadden de vriendinnen al gauw gemerkt, toen ze een keer een tikkeltje aangeschoten op een repetitie kwamen. Ziedend was hij. Want hij was vastbesloten om te winnen op dit European Talent Festival.

‘Hee!’ zijn stem galmde tussen de rotsen heen en weer.

‘Jullie moeten terug komen!’

Hijgend stond hij naast de meiden.

‘De jury gaat zo beraden. Over twintig minuten is de uitslag voor de finale.’

‘Oeps,’ lachte Emma. ‘Dat is waar ook. Wij waren alvast aan het wennen aan beroemd zijn. Alleen moet eerst de jury nog even meewerken.’

Bernadette gierde het uit van het lachen, maar Ismael keek haar streng aan.

‘Wacht nog maar even met dromen. Die rockers uit Moermansk waren vreselijk goed.’

De meiden werden plotseling stil en kwamen langzaam overeind.

‘Helemaal strak, en ze hadden twee hele goede nieuwe nummers. Niemand had het verwacht. Ik weet nog niet zo zeker dat we van hen kunnen winnen. Ik ga alvast terug. Ik zie jullie over een paar minuten op het terras.’

Ismael draaide zich om en liep met stevige pas terug. Tegen het licht van het hotel zagen de meiden alleen zijn schaduw, maar het leek wel of zijn aanwezigheid nog even was blijven hangen.

‘Is hij nou boos?’ vroeg Bernadette.

‘Wat maakt dat nou uit. Ik vind hem gewoon een eikel. Waarom moet hij nou ons plezier bederven!’